

En blodig handske

Hfars 1897

En blodig handske.

(Krigsminnen från 1808.)

—o—o—o—

Den finska fejd af stora skalders röster
Fått genljud ren i vester som i öster;
Och söka härma näktergalens drill,
Hör därför ju ej liten gråsparf till.

Han dock sitt bo på Suomis stugtak eger
Och lyss till allt hvad man derinne säger.
Bland mångt epos så han fått i arf,
Vill ett för er han qvittra, liten sparf.

I fordna dar, när Savolaks brigaden
Stod uppställd inför Cronstedt till paraden,
Der gömdes många hjelte-ämnen då
Inunder enkla vadmalsjackor grå.

Men fosterlandet stod ej än i fara
Och hjälten nöjs att „kavaljer“ blott vara.
Söm sådan främst sågs Eric Tigerstedt,
En lefnadsglad och tjuguårig sprätt.

Det var en munter kurre just. — Att lifvet
Var blott en dans han tycktes ta för gifvet.
I hvita handskar, fin och jemt „på puff“,
Der fanns i gossen ruter dock och ruff. —

Vid bålen höll han veteraner stängen,
Var outtröttlig uti balsalongen,
Och påstod sig, på allvar som på skämt,
För hvarje tärna flamma, — nätt och jemt.

Men balmusiken vardt förbytt till trumma;
En vacker dag så hörs kanonen brumma!
Den melodin, i början splitterny,
Gaf allt dansören litet hufvudbry.

Men sen man lärt sig klyfva ryska skallar,
Går man förnöjd för sin pluton och trallar,
Och deremellan, såsom artig karl,
Man ställer till små baler här och hvar.

Så led det under strid och dans till våren.
Ån Finlands jord stod pudrad hvit i håren,
När, tidt en morgonstund, man dödens sax
Såg flitigt svängd. — Det var vid Revolaks.

Dess gamla prestgård bula fick på bula
Och ryssen stalp för Savolaksarns kula.
I deras led stod Tigerstedt så kry
Med hvita handskar, blank som vinterny.

Belåten snor han sin mustasch och mumlar:
„Manövern flink! Se blott hur ryssen tumlar!
Jo, jo! den tusan läras skall respekt
För Finlands jord och för en Indelt knekt!“

Så sagdt, i moln af krutrök han försvinner . . .
Ren vårsol hög och klar på fästet brinner,
När ifrigt vår löjtnant med en kamrat
Om stridens raska gång var stadd i prat.

Då kommer der från ryska karabiner
En slängkyss het, som uti luften hviner.
Den glada talarn galler nu dess smek
Och purpurläppen — den blef stum och blek.

Dess vackra drag, af dödens allvar smärtadt,
Bär vittne om att kulan träffat hjertat, —
Det unga hjertat, som så öppet stod
För glädjen, vänskapen och — Amors lod!

Kamraten slöt sin fallne vän i famnen
Och i en bortgömd koja söker hamnen,
Der för en bår man hoppas vinna hägn
Mot heta kulors oafbrutna regn.

På grå kapotter, rifne, blodbestänkte,
Man här den sårade helt varsamt sänkte.
Sin hvita handske han mot hjertat tryckt,
Men purprad var den nu, och ögat lyckt.

Kamraten stannar rörd, att vännen vakta:
„Hur är det, Tigerstedt?“ han frågar sakta.
Då sågs kring bleknad mun ett löje dra:
„Vi segrat! Tack kamrat! ... jag är snart ... bra!“

